

Pământul uitării

George Coșbuc

Acesta-i un cântec de bard ostenit,
De bard din pământul uitării.
Strămoșii-mi acolo pe stâlpi de granit
Cu albe portaluri un templu-au clădit
De marmură-n marginea mării.

Să-l aibă nepoții prin veacuri de-acum
Spre-a lor și spre-a noastră mărire!
Dar mută veni nepăsarea pe-un drum,
Iar pe-altul stârni înecătoru-i samum
Atotucigașa hulire.

Azi templu-i ruină; prin curțile lui
Culcușuri își caută cerbii,
Prin mândrele ganguri scot viezurii pui,
Se joacă pe lespezi de altare ale lui
Șopârle tăcute-ale ierbii.

Cu galbene oase-ale moșilor mei
S-amestecă în praful cărării
Strivite statui ale marilor zei.
Azi râdeți, și vai, cum veți plânge, o, mișei,
Cu hohot la ziua-nfruntării!

Dar noaptea din frântele marmure răsar
Luciri ca de fulger, și șoapte:
Stau jalnicii zei la ruine, și par
Cuprinși de mânie și galbeni de-amar
Și zboară cu vaiuri prin noapte.

Și iese-al lor bard și s-așează plângând
Pe-o piatră sub zidul de-afară,
Și cântă și plânge, ghitara bătând,
Iar alba lui barbă ca râul curgând
Se-mprăstie peste ghitară.

Prin lanuri obsiga și sterpului odos
Și-n pieptul lor inimi nebune!
Batjocura-i astăzi al nostru prinos.
Ei uită, voind, cu ce trudă i-am scos
Din jalnica morții genune!

Ascultă proroci ai minciunii, și plini

De-al lor o nebună-nvrăjbire,
Le-alunecă gândul spre zeii străini,
Fac neamului nostru cunună de spini:
Spre-a lor și spre-a noastră mărire!

Eu nu mă voi plânge nepoților tăi,
Pământule sfinte-al uitării!
Desfă-te tu singur și-nghite pe răi,
Căci iată-i pe toate gătitetele căi
Răsar conjurații pierzării!